

VYNIKAJÚCE POKRAČOVANIE FENOMENÁLNEJ SÉRIE!

REZISTENCIA

VERONICA ROTH

REZISTENCIA

Ďalšie knihy od
Veronicy Roth:

séria Divergencia
DIVERGENCIA

REZISTENCIA

VERONICA ROTH

slovar

Copyright © 2012 by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Elena Guričanová 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2012

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0654-5

*Venujem Nelsonovi,
pre ktorého sa oplátilo riskovať.*

*Pravda je ako divé zviera, príliš mocná na to,
aby zostala uväznená.*
(z manifestu Otvorenosti)

PRVÁ KAPITOLA

Keď sa zobudím, jeho meno mi uviazne v krku.

Will.

Ešte než otvorím oči, znovu ho vidím, ako padá na chodník. Mŕtvy.

Ja som ho zabila.

Tobias čupí predou mnou, s rukou položenou na mojom pleci. Vlak hrkoce na koľajniciach. Marcus, Peter a Caleb už stoja pri dverách. Zhlboka sa nadýchnem a zadržím dych v snahe zmierniť tlak, ktorý mi drví hrud'

Ešte pred hodinou mi nič z toho, čo sa stalo, nepripadalo skutočné. Teraz už áno.

Vydýchnem vzduch, ale tlak zostáva.

„Pod', Tris,“ povie Tobias a skúmavo sa mi zahľadí do očí. „Musíme vyskočiť.“

Nevidím, kde sme, na to je príliš veľká tma, ale keďže máme vystupovať, najskôr sme blízko plota. Tobias mi pomôže na nohy a potom ma odvedie k dverám.

Ostatní po jednom vyskočia, najprv Peter, potom Marcus, posledný je Caleb. Chytím Tobiasa za ruku. Pri dverách fúka

vietor silnejšie, opiera sa do mňa ako ruka, ktorá ma tlačí späť, do bezpečia.

Napriek tomu sa vrhneme do tmy a tvrdo pristaneme na zemi. Strelná rana na pleci ma pri dopade strašne zabolí. Zahryznem si do pery, aby som potlačila výkrik, a poobzerám sa po bratovi.

„Žiješ?“ spýtam sa pre istotu, keď ho zbadám pár metrov odo mňa. Sedí v tráve a šúcha si koleno.

Prikývne. Keď potichu smrkne, ako keby bojoval so slzami, radšej sa odvrátim. Pristáli sme v tráve pri plote, kúsok od vyjazdenej cesty, ktorou kamióny z Harmónie dovážajú do mesta jedlo. A od brány, ktorou musíme prejsť. Teraz je zavretá a väzní nás v meste. Nad nami sa týči plot, príliš vysoký a ohybný na to, aby sme po ňom vyliezli, príliš pevný na to, aby sme ho strhli.

„Mali by tu byť strážcovia,“ podotkne Marcus. „Kam zmizli?“

„Asi boli pod vplyvom simulácie,“ povie Tobias, „a teraz...“ na chvíľku sa odmlčí. „Teraz sú ktovie kde a robia ktovie čo.“

Simuláciu sme zastavili – pevný disk, ktorý ma ťaží vo vrecku, mi to stále pripomína –, ale neunúvali sme sa skontrolovať následky. Ako dopadli naši kamaráti, naši známi, naši vodcovia, naše frakcie? Nemáme sa to ako dozvedieť.

Tobias prikročí k malej kovovej škatuľke napravo od brány, otvorí ju a odhalí klávesnicu.

„Dúfajme, že Informovanosti nenapadlo zmeniť kód,“ povie pri fukaní čísel. Na ôsmom sa zastaví a brána sa so šťuknutím otvorí.

„Odkiaľ si to vedel?“ spýta sa Caleb. Hlas má zastretý toľkými pocitmi, až sa divím, že ho cestou z hrdla nezadusila.

„Robil som v kontrolnej miestnosti v hlavnom stane Neohrozenosti a monitoroval som bezpečnostný systém. Kódy meníme len dvakrát do roka,“ povie Tobias.

„Aké šťastie,“ poznamená Caleb a vrhne na Tobiasa obozretný pohľad.

„Šťastie s tým nemá nič spoločné,“ namieta Tobias. „Pracoval som tam len preto, aby som si bol stopercentne istý, že sa odtiaľto budem vedieť dostať.“

Strasiam sa. Povedal to, ako keby si myslel, že žijeme v pasci. Nikdy som o tom takým spôsobom neuvažovala, a teraz sa preto cítim ako idiot.

Kráčame tesne pri sebe. Peter si tisne k hrudi zranenú ruku – tú, do ktorej som ho postrelila, a Marcus ho drží za plece, aby ho podporil. Caleb si každú chvíľu utrie líca. Viem, že plače, ale neviem, ako ho mám utešiť, ani prečo neplačem aj ja.

Namiesto toho prejdem na čelo skupinky. Tobias potichu kráča po mojom boku a pomáha mi udržať rovnováhu, hoci sa ma nedotýka.

+++

Jasné iskričky v diaľke nám ako prvé naznačia, že sa blížime k sídlu Harmónie. Čoskoro narastú na štvorce svetla, ktoré sa premenia na rozžiarené okná. Napokon rozoznáme zhhluk drevených a sklených budov.

Aby sme sa k nim dostali, musíme prejsť cez ovocný sad. Nohy sa nám zabárajú do mäkkej zeme a prepletené konáre nad našimi hlavami tvoria tunel. Medzi listami visí tmavé ovocie, už-už na spadnutie. Ostro-sladký pach hnijúcich jablák sa v nose mieša s vôňou mokrej hliny.

Tesne pri budovách Marcus pustí Petra a prejde dopredu. „Viem, kam treba ísť,“ vysvetlí.

Prevedie nás popri prvej budove a do druhej naľavo. Všetky stavby okrem skleníkov sú z tmavého dreva, drsného a nenalakovaného. Z otvoreného okna ku mne doľahne smiech a nepríjemne narazí na meravý kameň v mojom vnútri.

Marcus otvorí nejaké dvere. Keby sme neboli v sídle Harmónie, šokovalo by ma, že ich nikto nestráži. Lenže títo ľudia často balansujú na hrane medzi dôverčivosťou a hlúposťou.

Jediný zvuk v budove vydávajú naše vŕzgajúce topánky. Caleba už nepočujem plakať. Ibaže keď sa nad tým tak zamyslím, aj predtým to zvládal nehlučne.

Marcus zastane pred otvorenou miestnosťou. Sedí tam Johanna Reyesová, hovorkyňa Harmónie, a hľadá z okna. Spoznám ju bez problémov, lebo Johanna má nezabudnuteľnú tvár, či už ju človek videl raz, alebo tisíckrát. Sponad pravého obočia sa jej až k perám tiahne široká jazva, pre ktorú je na jedno oko slepá a pri rozprávaní trochu šušle. Počula som ju len raz, ale aj tak si to pamätám. Nebyť tej jazvy, bola by prekrásna.

„Vďaka bohu,“ vzdychne pri pohľade na Marcusa. Vykročí k nemu s otvoreným náručím, ale neobjíme ho, len sa mu dotkne pliec. Zjavne dobre vie, že členovia Sebazaprenia nemajú radi nezáväzný fyzický kontakt.

„Zvyšok vašej skupiny dorazil pred niekoľkými hodinami, ale o vás sme nevedeli, či ste prežili,“ povie. Myslí tým ľudí, ktorí boli s Marcusom a otcom v úkryte. Ani mi nenapadlo, že by som sa o nich mala strachovať.

Johanna pozrie Marcusovi ponad plece, najprv na Tobiasa a Caleba, potom na mňa a na Petra.

„Ach jaj,“ vydýchne pri pohľade na Petrovu košeľu premočenú krvou. „Zavolám lekára. Môžem vám dať povolenie, aby ste tu zostali do rána, ale zajtra sa celé spoločenstvo dohodne, ako ďalej.“ Zahľadí sa na Tobiasa a na mňa. „Pravdepodobne ich prítomnosť Neohrozených v našom sídle veľmi nenadchne. Prirodzene, poprosím vás, aby ste odovzdali všetky vaše zbrane.“

Prebleskne mi hlavou, odkiaľ vie, že patrím do Neohrozenosti. Stále mám totiž na sebe sivú košeľu. Otcovu košeľu.

Jeho vôňa, zmes mydla a potu, zrazu vyletí hore, vlezie mi do nosa, stúpne do hlavy a celú ju zaplní. Zatnem päste tak tuho, až sa mi nechty zaryjú do kože. *Tu sa nemôžem zosypať. Tu nie!*

Tobias odovzdá svoju pištoľ, ale keď si siahnem za chrbát, aby som vytiahla vlastnú skrytú zbraň, chytí ma za ruku a odťahne mi ju preč. Potom si so mnou prepletie prsty, aby to gesto zamaskoval.

Viem, že je rozumné, aby sme si jednu pištoľ nechali. No keby som sa jej mohla zbaviť, poriadne by mi odľahlo.

„Ja som Johanna Reyesová,“ povie hostiteľka a podá nám ruku, najprv mne, potom Tobiasovi. Tradičný pozdrav Neohrozených. Vo zvyklostiach ostatných frakcií sa vyzná naozaj obdivuhodne. Nikdy mi naplno nedošlo, akí sú členovia Harmónie ohľaduplní, až kým som sa o tom nepresvedčila na vlastnej koži.

„Toto je T...“ začne Marcus, ale Tobias ho nenechá dohovoriť.

„Volám sa Štyri,“ vyhlási. „Toto je Tris, Caleb a Peter.“

Pred pár dňami som meno Tobias poznala ako jediná z Neohrozenosti. Mala som pocit, že mi ho daroval ako kúsok zo

seba samého. Až mimo Jamy som si uvedomila, prečo svoje meno vlastne tají. Viaže ho k Marcusovi.

„Vitajte v sídle Harmónie.“ Johanna sa zahľadí priamo na mňa a krivo sa usmeje. „Dovoľte nám, aby sme sa o vás postarali.“

+++

Dovolíme im to. Sestrička mi dá masť na urýchlenie hojenia, ktorú vyvinula Informovanosť, natriem si ňou plece. Potom odvedie Petra do nemocnice, aby mu ošetrili ruku. Nás ostatných Johanna odprevadí do jedálne, kde nájdeme niekoľkých zo Sebazaprenia, ktorí sa skrývali spolu s Calebom a otcom, napríklad Susan a pár našich bývalých susedov. Sedia pri stoloch, ktoré sa ťahajú pozdĺž celej miestnosti. Pozdravia nás so slzami v očiach a s potláčaným úsmevom. Najväčšiu radosť majú z Marcusa.

Pevne sa držím Tobiasovho ramena. Pri pohľade na členov frakcie mojich rodičov zrazu ledva stojím, rúcam sa pod váhou ich života a slz.

Niektó mi strčí pod nos šálku s pariacou sa tekutinou a povie: „Daj si. Pomôže ti to zaspáť, na ostatných to fungovalo. Zaručuje bezsenný spánok.“

Obsah šálky má farbu ako jahody. Jeho teplo na pár sekúnd zaplní prázdno v mojom vnútri. Než vysrkam posledné kvapky, cítim sa uvoľnene. Niektó ma prevedie chodbou do miestnosti, v ktorej je posteľ. Nič iné ma momentálne nezaujíma.

DRUHÁ KAPITOLA

Vystrašene otvorím oči a zistím, že v pästiach krčovito zvieram len prikrývku. Už netrielim o život ulicami mesta ani chodbami v hlavnom stane Neohrozenosti. Ležím v posteli v sídle Harmónie a vo vzduchu nepáchne smrť, ale voňajú čerstvé piliny.

Prevalím sa a vzápätí sa mi niečo bolestivo zaryje do chrbta. Načiahnem sa dozadu a zovriem v prstoch pažbu pištole.

Na okamih sa vidím, ako stojím oproti Willovi a navzájom na seba mierime zbraňami. *Ruka, mohla som ho streliť do ruky, prečo som ho len nestrelila do ruky, prečo?!* Takmer skríknem jeho meno.

Vzápätí zmizne.

Vyleziem z postele, jednou rukou nadvihnem matrac a pridržím ho kolenom. Strčím podeň pištoľ a potom matrac spustím, nech ju pochová. Keď ju už nevidím a necítim, ako sa mi zaráva do kože, hneď mám jasnejšiu hlavu.

Adrenalin zo včerajška už vyprchal a ten záhadný uspávací prostriedok takisto, takže zase cítim tupú bolesť v celom tele a bodanie v zranenom pleci. Už dva dni som sa poriadne neprezliekla. Roh pevného disku vytíča spod vankúša, kam

som ho šupla, než som zaspala. Obsahuje zdrojový kód k simulácii, čo kontrolovala Neohrozených, a záznam o zločine Informovanosti. Pripadá mi príliš dôležitý na to, aby som sa ho dotýkala, ale nemôžem ho tu nechať len tak, radšej ho teda chytím a strčím ho za skrinku. Čiastočne som presvedčená, že najbezpečnejšie by bolo zničiť ho... ale na druhej strane viem, že obsahuje jediný záznam o smrti mojich rodičov, preto ho len schovám.

Niektó mi zaklope na dvere. Sadnem si na okraj postele a pokúsím sa uhladiť si vlasy.

„Ďalej,“ poviem.

Dvere sa otvoria a Tobias jednu nohou vkročí dnu. Dvere mu stále skrývajú polovicu tela. Na sebe má rovnaké rifle ako včera, ale čierne tričko vymenil za tmavočervené, najskôr požičané od niekoho z Harmónie. Tá farba mi na ňom pripadá zvláštna, príliš svetlá, ale keď sa nahne dozadu a oprie si hlavu o rám dverí, všimnem si, ako mu rozjasňuje tmavomodré oči.

„O pol hodiny sa všetci z Harmónie stretávajú.“ Potom zdvihne obočie a tak trochu teatrálné dodá: „Aby rozhodli o našom osude.“

Pokrútim hlavou. „V živote by mi nenapadlo, že o mojom osude budú raz rozhodovať práve oni.“

„Ani mne. Hej, niečo som ti doniesol.“ Odkrúti uzáver malej fľaštičky a podá mi kvapkadlo plné bezfarebnej tekutiny. „Liek proti bolesti. Plné kvapkadlo každých šesť hodín.“

„Vďaka.“ Vytlačím si všetko do úst, chutí to ako stará citrónová šťava.

Tobias si zavesí palec do pútka na opasok a spýta sa: „Ako sa cítiš, Beatrice?“

„Fakt si ma práve oslovil Beatrice?“

„Povedal som si, že to skúsím.“ Usmeje sa. „Nepáči sa ti to?“

„Radšej len pri extra príležitostiach. Rozhodovacia ceremónia, iniciačná ceremónia...“ odmlčím sa. Chystala som sa vymenovať ešte pár sviatkov, ale vzápätí mi došlo, že tie sa oslavujú len v Sebazaprení. Neohrozenosť má určite vlastné, no netuším aké. Navyše, momentálne mi pomyslenie na akúkoľvek oslavu pripadá také šialené, že si radšej zahryznem do jazyka.

„Fajn, dohodnuté.“ Úsmev mu zmizne z tváre. „Ako sa cítiš, Tris?“

Po všetkom, čo sme preskakali, to vôbec nie je nemiestna otázka, ale aj tak stuhnem. Bojím sa, že mi nejakým spôsobom nazrie do hlavy. O Willovi som mu ešte nehovorila. Chcela by som mu to povedať, ale netuším ako. Pri predstave, že by som tie slová mala povedať nahlas, si pripadáam taká ťažká, ako keby som sa mala už-už prepadnúť cez podlahu.

„Ja...“ Párkrát rázne pokrútim hlavou. „Ja neviem, Štyri. Žijem. Ja...“ stále krútim hlavou. Tobias mi priloží ruku na líce, jeden prst mi zasunie za ucho. Potom sa ku mne skloní a pobožká ma. Celé telo mi zaleje sladká horúčava. Chytím ho za rameno a držím ho, kým len môžem. Jeho dotyk aspoň čiastočne rozptýli prázdnotu, ktorú cítim v hrudi a v bruchu.

Nemusím mu nič hovoriť. Stačí, keď zabudnem. Tobias mi pomôže zabudnúť.

„Chápem,“ povie. „Prepáč, nemal som sa pýtať.“

Na okamih mi myseľ naplní jediná otázka: *Ako to môžeš chápať?* Lenže niečo v jeho výraze mi pripomenie, že o strate vie svoje. Kedysi prišiel o mamu. Nepamätám si, ako zomrela, ale viem, že sme jej boli na pohrebe.

Zrazu vidím Tobiasa, asi deväťročného, oblečeného v sivom a s tuho zavretými očami, ako stojí pri okne v obývačke

a v rukách zvierajú závesy. Ten obrázok mi len prebleskne hlavou, možno je to iba predstava, nie spomienka.

Tobias ma pustiť. „Idem, nech sa môžeš vychystať.“

+++

Ženské sprchy sú o dvoje dverí ďalej. Podlaha je obložená tmavohnedými dlaždicami, drevené steny a umelohmotné závesy oddeľujú sprchovacie kabínky od uličky uprostred. Na zadnej stene visí tabuľa s nápisom: ABY SME ZABRÁNILI PLYTVANIU, ČAS SPRCHOVANIA JE OBMEDZENÝ NA PÄŤ MINÚT.

Voda je príšerne studená, takže by som tam nechcela zostať dlhšie, ani keby som mohla. Rýchlo sa poumývam ľavou rukou, pravú si nechám bezvládne visieť pri boku. Liek, ktorý mi dal Tobias, zaúčinkoval rýchlo. Ostrá bolesť zmizla, v pleci cítim len tlmené šklbnutie pri každom údere srdca.

Keď sa vrátim zo sprchy, na posteli ma čaká kopa oblečenia. Nájdem tam červenú a žltú, farby Harmónie, aj sivú typickú pre Sebazaprenie. Nezvyčajná kombinácia, len zriedka ich vidno vedľa seba. Tipovala by som, že mi šaty nachystal niekto z mojej bývalej frakcie, inému človeku by to tak ľahko nenapadlo.

Vyberiem si tmavočervené rifle – také dlhé, že si ich musím trikrát založiť, a o pár čísel väčšiu sivú košeľu. Rukávy mi siahajú až po končeky prstov, takže si ich takisto radšej vyhrniem. Všetko pomaly a opatrne, lebo pravá ruka ma pri každom pohybe zabolí.

Niekoľko mi zaklope na dvere. „Beatrice?“ ozve sa jemný hlas. Susan.

Otvorím jej dvere. Tácku s jedlom, ktorú mi priniesla, položí na posteľ. Zahľadím sa jej do tváre a hľadám smútok – jej otec, jeden z vodcov Sebazaprenia, totiž neprežil útok –, ale vidím iba pokojné odhodlanie členov svojej bývalej frakcie.

„Mrzí ma, že ti to oblečenie nesadlo,“ ospravedlní sa. „Ak nám dovoľia zostať, určite ti nájdeme lepšie.“

„To je v pohode,“ ubezpečím ju. „Vďaka.“

„Počula som, že ťa postrelili. Potrebuješ pomôcť s vlasmi? Alebo s topánkami?“

Takmer odmietnem, ale viem, že pomoc naozaj potrebujem.

„Áno, ďakujem.“

Sadnem si na stolček pred zrkadlom a Susan sa postaví za mňa. Sústreď sa na prácu, nie na svoj odraz. Čese mi vlasy, ani na okamih nezdvihne pohľad. Ani sa ma nespýta, ako som prišla k zraneniu, alebo čo sa stalo, keď sme odišli z úkrytu. Sebazaprenie až na kosť, nič iné by som v nej nenašla.

„Už si videla Roberta?“ spýtam sa. Jej brat Robert prestúpil do Harmónie, keď som sa ja rozhodla pre Neohrozenosť, takže určite býva niekde poblíž. Rada by som vedela, či ich stretnutie prebehlo podobne ako moje s Calebom.

„Na chvíľku, včera večer,“ povie. „Nechala som ho, nech smúti so svojou frakciou, tak ako ja smútim s mojou. Ale rada som ho opäť videla.“

Rozhodný tón v jej hlase mi jasne naznačí, že sa o tom nemieni ďalej baviť.

„Škoda, že sa to stalo práve teraz,“ skonštatuje vzápätí. „Naši vodcovia sa chystali urobiť niečo úžasné.“

„Fakt? Čo?“